

Andrašovski zvon v slovenskih goricah.

Veliko večje v splošnem stajajo iz starih časov, posebej od cerkev in gladih pri-
 povedovati. Med mnogimi povesti je tudi ta od andrašovskega zvonu dalje
 razširjena in se takole glasi: Starodavnik čisti, ko so se v našej, stariški, mnogi
 cerkve zidale, so se per svetem ljudstvu zvonu kupili in velikemu veselju v zvonik
 potegnili. Kinto po tem pride cerkovnik zvonit; zvon pa ne da da glasa od sebe. Gle
 tedaj gledat, kaj je kaj, delo, in glej; zvon je bil v čujanci naphau. Tote berš k gospodu
 duhovnemu pastirju prasať, kaj je kaj storiti. Tui mu skajjo čuje iz iz zvonu
 speti in jih ozgati. Cerkovnik stoji, kakor mu je bilo rečeno. Kungo kinto pride spet
 zvonit; zvon pa je spet v čujanci naphau. Kakor v čeraj jih tudi davi iz zvonu
 pameče. Ko pa tretjičat giteričo zvonit pride, ne najde več zvonu.
 Tihlo ni vedel, kam da je zvon zginil.

Dva dni čez to je bila hukučna nedelja. Na toči sveti den so pastir-
 ji, kakor se še tudi zdaj vidi, čede laud na paro guali. Mnogo jih je
 skup prišlo, in vsilo peti počelo, ko namiklat u jednej močvarji pri
 Poleni, »Kleua in kusavceci zvoniti začlijo. Človic ne ved, kaj kaj to
 zvonu, pa kmalo reče jedu zmed njih: »Kste kaj, pretiček tadeu je
 pri našej cerkvi jedu zvonu zginil, gotovo bode tukaj. To to zvoniti, popade ase tita
 gropa in se neoteguma v čredami šteti domne oheruje. Tu ponje svojinu gospodariju
 vse, kar so videli in slisali. Jedu kmot se joda to slisati berš k gospodu župniku, čer mu
 ase kar je slisal razodnel. Župnik k temu ničesar veliko ne reče, ampak kmota k mahe
 odpusti. Med tem soroci valadenci, ki so pri čerki pastir k dozuej dož jej službi prišli in pri
 cerkvi drugiu veliko pripovedovali, kaj so o kinto pri Poleni čuli. Tuh je v nedeljo v polt-
 ne je skolorcela skolice toto čudno zahtlo vedila, in povsodi se je samo od zvonu govočilo.

Koluce se je sešasne te danu nagualo in prišla je temna noč. Kudi gleda-
 spavat, in tudi župnik se oleže v posteljo. Kmalu zaspi in vidi u sanji, kakto čarob-
 nice zvon iz zvonika vlečijo, ker se ni kerščen bil. Po tem pride k njemu angel, ter reče:
 »Teci po celez stajarskej osene čerkih volov, kteri morajo vendat xducega leta in tudi dvoj-
 čiči čiti. Ako jih napha, idi k Poleni, kjer je zvonu zvonu, daj go odkopati, pa vender sej pri
 delu na sene ne besedice govočiti. Tedaj perprezi obeh osene volov, in gotovo doš ti zvonu dobil,
 in ako ga imes, tedaj se ne mudi, ga k mahe keršiti dati. Tako govoči gel k njemu in premine.

Kungo den pokličee župnik precej svojega klapca k sebi, in mu reče: »Dragi moj! sol-
 ja mi je, da gres ti po celez stajarskej in osene čerkih volov, ki so dvojčiči, počičet in mi jih
 kupit. Sluga ide od doma, in najde le po dolgem potovanju vole. Kungo kupa, in je domu
 svojemu gospodariju pripelje. Župnik pozove zdaj svoje ljudi k kungu in jih takole nagovori:
 »Dragi moji! zvonu ste mi bili pokolui ne poslušui, le semo zdej se in jas vas čine ja-
 ko obdarovati. Kpunte tote čerke vole in se podajte k Poleni, odkopite močvarjo, pa
 semo pazite, da pri poslu besedice ne pregovorite. Kaudasujez, globočini je zvonu, ktero
 ga so čarobnice k duu potouile. Da se pa nazaj dobi, k temu je neutuljivo delo potreb-
 no. Tako reče ljudi pak se podajo po zapovedi k poslu, koplejo, da jim znoj
 čelo polija, dokler do zvonu na pridajo. Čerke vole zdaj dovidu ka je priprav-
 jo. Že je zvon precej visoko. Ko jedu sluga reče: »Zdej je že rad. Pri toih
 besedah se zvon spet v globočino porogne, in se veliko bolj globoko kakto
 je prej bil. Ved tud je bil sedaj gostouj. Se sedaj, prav ljudska pravica,
 ga slisajo posebej o praznikih v globočini zvoniti in k molitvi spave-
 xijati.